

Kniha Daniel – číslo sto päťdesiattri

Duchovná symbolika severného a južného kráľovstva: Cesta biblickými chrámami a ľudskou prirodzenosťou

Jeff Pippenger

2024-03-23

Severné kráľovstvo predstavovalo nižšiu prirodzenosť v chráme ľudstva; predstavovalo telo v chráme cirkvi; predstavovalo ľudské telo v chráme Kristovom. Kristus vystaval každý chrám a On položil každý základ; a prvým kameňom v milleritskom chráme bolo učenie o „siedmich časoch“, ktoré sú znázornené Ezechielovými dvoma palicami. V odboji roku 1863 laodicejský adventizmus zavrhol svoj prorocký „uholný kameň“, čo sa takisto udialo aj pri stavbe pozemského chrámu. Zavržený kameň bol určený na to, aby bol vyvolený pri završení stavby chrámu, hoci počas celého obdobia výstavby bol kameňom úrazu. Prorocké Slovo však dosvedčuje, že zavrhnutý kameň úrazu sa napokon stane hlavou uhla.

Palica „sedem časov“, ako ju predstavuje južné kráľovstvo, je vo vzťahu k severnému kráľovstvu „hlavou“. Je „hlavou“, pretože práve v južnom kráľovstve sa Boh rozhodol stotožniť Jeruzalem ako svoje mesto, kde umiestnil svoju svätyňu a svoje meno. Kým neboli obe palice spojené od roku 1798 až do roku 1844, „hlavou“ bolo nižšie, južné kráľovstvo. Keď bolo Jánovi v roku 1844 povedané, aby ponechal severné kráľovstvo, lebo bolo dané pohanom, južné kráľovstvo zostalo ako zástava stojaca osamotene ako jeden národ, alebo aspoň taký bol plán. Tento plán bol prekazený vzburou roku 1863 a prvou „vzburou v Kádeši“ moderného Izraela.

11. septembra 2001 Pán priviedol svoju laodicejskú cirkev späť do roku 1863, späť do roku 1888, späť do roku 1919 a späť do roku 1957, k druhej „vzbure v Kádeši“. No pri tejto vzbure sa teraz napĺňa zaslúbenie, že kameň, ktorý bol zavrhnutý, sa stane hlavou uhla. Napĺňa sa v tých, ktorí sú predstavení ako sto štyridsaťštyri tisíc, v ktorých Kristus navždy uskutočňuje spojenie božstva a ľudstva.

Pavol označil nižšiu prirodzenosť za telo a vyššiu prirodzenosť za myseľ. Telo (nižšiu prirodzenosť) označil za smrť.

Lebo vieme, že zákon je duchovný; ale ja som telesný, predaný pod hriech. Ved' čo činím, to neschvaľujem; lebo nerobím to, čo chcem, ale robím to, čo nenávidím. Ak teda robím to, čo nechcem, súhlasím so zákonom, že je dobrý. A tak to už nekonám ja, ale hriech, ktorý prebýva vo mne. Lebo viem, že vo mne, to jest v mojom tele, neprebýva nijaké dobro; lebo chcieť je mi blízke, ale konať dobro nenachádzam. Ved' nerobím dobro, ktoré chcem, ale robím zlo, ktoré nechcem. Ak však robím to, čo nechcem, už to nekonám ja, ale hriech, ktorý prebýva vo mne. A tak nachádzam zákon, že keď chcem robiť dobro, zlo je pri mne. Lebo podľa vnútorného človeka mám záľubu v Božom zákone; ale vo svojich údoch vidím iný zákon, ktorý bojuje proti zákonu mojej mysle a uvádza ma do zajatia zákonu hriechu, ktorý je v mojich údoch. Ó, ja biedny človek! Kto ma vytrhne z tela tejto smrti? Rimanom 7:14–24.

Pavol vedel, že v jeho „tele“ neprebýva „nič dobré“. Sklony, tak zdedené, ako aj vypestované, ktoré existovali v jeho tele (jeho tele), pôsobili len tak, že ho viedli do hriechu. Tieto sklony predstavovali zákon hriechu, no Pavol túžil zachovávať Boží zákon, nie zákon hriechu. Boží zákon Pavol označil ako „zákon svojej mysle“ (svojej vyššej prirodzenosti). Jeho volanie znelo: „kto ma vyslobodí z tela smrti?“ Pavol, pravdaže, vedel, že vyslobodenie prinesie božstvo, no zároveň vedel, že dielo vyslobodenia si vyžaduje aj jeho účasť.

Preto, moji milovaní, ako ste vždy poslúchali, nielen v mojej prítomnosti, ale teraz omnoho viac v mojej neprítomnosti, s bážňou a chvením uskutočňujte svoje vlastné spasenie. Lebo je to Boh, ktorý vo vás pôsobí aj chcenie, aj konanie podľa svojej dobrej vôle. Filipanom 2:12, 13.

Vyslobodenie z tela smrti bolo uskutočnené Božskou mocou, ktorá bola spojená s ľudskou mocou, a práve to bol príklad, ktorý Ježiš poskytol ľuďom. Aj keď zákon hriechu činne pôsobil v nižšej prirodzenosti tela, Ježiš udržiaval svoju nižšiu prirodzenosť v podriadenosti Božiemu zákonu tým, že podriaďoval svoju vôľu vôli svojho Otca. Pavol mohol nájsť vyslobodenie, ak by podriadil svoju vôľu vôli božstva. Týmto spôsobom uskutočňoval svoje vlastné spasenie, a práve to má na mysli sestra Whiteová, keď hovorí o diele odstraňovania hriechu z nášho života.

„Každá duša, ktorá sa odmieta odovzdať Bohu, je pod nadvládou inej moci. Nepatrí sama sebe. Môže hovoriť o slobode, no nachádza sa v tom najúbohejšom otroctve. Nie je jej dovolené uzrieť krásu pravdy, lebo jej myseľ je pod kontrolou satana. Kým sa utešuje predstavou, že nasleduje podnety vlastného úsudku, poslúcha vôľu kniežaťa temnoty. Kristus prišiel zlomiť z duše okovy otroctva hriechu. ‚Ak vás teda Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní.‘ ‚Zákon Ducha života v Kristovi Ježišovi‘ nás oslobodzuje ‚od zákona hriechu a smrti‘. Rimanom 8,2.“

„V diele vykúpenia niet nijakého donucovania. Nepoužíva sa nijaká vonkajšia sila. Pod vplyvom Ducha Božieho je človek ponechaný slobodný, aby si vyvolil, komu bude slúžiť. V zmene, ktorá nastáva, keď sa duša odovzdá Kristovi, je najvyšší zmysel slobody. Vyhnanie hriechu je činom samej duše. Je pravda, že nemáme moc oslobodiť sa spod satanovej nadvlády; ale keď túžime byť vyslobodení z hriechu a vo svojej veľkej núdzi voláme po moci zvonka a ponad nás samých, schopnosti duše sú preniknuté božskou energiou Svätého Ducha a poslúchajú príkazy vôle pri naplňaní vôle Božej.

„Jedinou podmienkou, za ktorej je sloboda človeka možná, je stať sa jedno s Kristom. ‚Pravda vás vyslobodí;‘ a Kristus je pravda. Hriech môže zvíťaziť iba tým, že oslabí myseľ a zničí slobodu duše. Podriadenie sa Bohu je návratom k sebe samému — k pravej sláve a dôstojnosti človeka. Boží zákon, ktorému sme podrobení, je ‚zákonom slobody.‘ Jakub 2,12.“ Túžba vekov, 466.

Pavel zvolal: „Ja biedny človek! Kto ma vyslobodí z tela tejto smrti?“ Sestra Whiteová uviedla: „keď túžime byť oslobodení od hriechu a vo svojej veľkej potrebe voláme po moci mimo nás a nad nami, schopnosti duše sú preniknuté božskou energiou Ducha Svätého a poslúchajú príkazy vôle pri plnení Božej vôle.“ Keď sa prostredníctvom uplatnenia svojej vôle zapájame do spojenia nášho človečenstva s Kristovým božstvom, vykonávame „čin“ odstránenia hriechu z vlastnej „duše“.

No to, čo „potrebujeme pochopiť, je skutočná sila vôle“. Vôľa je „vládnucou mocou v prirodzenosti človeka, mocou rozhodovania alebo voľby. Všetko závisí od správneho pôsobenia vôle. Moc voľby dal Boh ľuďom; je na nich, aby ju uplatňovali. Nemôžete zmeniť svoje srdce, nemôžete zo seba samých dať Bohu jeho náklonnosti; ale môžete sa rozhodnúť slúžiť Mu. Môžete Mu odovzdať svoju vôľu; potom bude vo vás pôsobiť, aby ste podľa Jeho dobrej vôle aj chceli, aj konali. Tak bude celá vaša prirodzenosť privedená pod vládu Kristovho Ducha; vaše náklonnosti sa sústredia na Neho, vaše myšlienky budú v súlade s Ním.“

Pavol poznal tieto pravdy a vedel, že jeho nižšia prirodzenosť musí byť podrobená jeho vyššej prirodzenosti prostredníctvom uplatňovania jeho vôle. Preto Pavol denne umieral.

Každodenne umieram; prisahám pri vašej chvále, ktorú mám v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi. 1. Korint'anom 15:31.

Pavol vedel, že potrebuje denne ukrižovávať svoju nižšiu prirodzenosť tým, že uplatňuje svoju vôľu, aby svoju nižšiu prirodzenosť udržiaval v podriadenosti. Preto ukrižoval svoje telo.

A tí, čo patria Kristovi, ukrižovali telo s vášňami a žiadosťami. Galat'anom 5,24.

Pavol vedel, že jeho hriešne telo bude v ľudstve existovať až do druhého príchodu Krista, keď verní v okamihu, v mihnutí oka, prijmú nové oslávené telo. Preto rok 1798 označuje základ štyridsiatich šiestich rokov, počas ktorých bol vztýčený milleritský chrám, lebo Kristus ako jediný základ bol Baránkom zabitým od založenia sveta. Severné kráľovstvo bolo telom, ktoré hriechom nadobudlo prevahu nad ľudstvom a vyvýšilo sa za falošné severné kráľovstvo. V roku 1844 bolo Jánovi povedané, aby „vynechal“ nádvorie, čo v gréčtine znamená zavrhnúť nižšiu prirodzenosť, ktorá nadobudla prevahu nad vyššou prirodzenosťou, kde sa Boh rozhodol položiť svoje meno; a v roku 1798 malo byť telo (nižšia prirodzenosť) spolu s „náklonnosťami a žiadosťami“ ukrižované.

V základe Kristovo telo zomrelo pri ukrižovaní, keďže bol vytatý zo zeme živých. Južné kráľovstvo potom malo byť jedným národom, s jedným kráľom, v zmluve s Bohom, a národom, ktorý má Božiu svätyňu vo svojom strede. Riadok za riadkom, „sedem časov“ je teraz „hlavou uhla“, lebo od 11. septembra 2001 Boh pozdvihuje svoje „severné vojsko“ ako zástavu. To vojsko má byť jedným národom a ten národ bude odrážať jedine Jeho obraz, a deje sa to práve v tom čase, keď satan pozdvihuje svoj „roh“, ktorý je obrazom šelmy. V tridsiatej siedmej kapitole Ezechiela posolstvo štyroch vetrov vdýchuje posolstvo neskorého dažďa tým, ktorí potom povstávajú ako to vojsko. Posolstvo štyroch vetrov je posolstvom siedmej trúby, kde sa završuje tajomstvo Božie.

Záverečné dielo pečatenia sa začalo 7. októbra 2023. Čas pečatenia sto štyridsiatich štyroch tisíc sa uskutočňuje počas zaznievania siedmej trúby a táto trúba zaznieva v priebehu procesu pečatenia trikrát. Vždy označuje úder islamu proti Slávnej zemi. Moderná duchovná „slávna zem“ bola zasiahnutá 11. septembra 2001 a staroveká doslovná Slávna zem bola zasiahnutá 7. októbra 2023, práve v tom roku, keď dvaja svedkovia, ktorí boli zabití, znovu ožili. Tretí úder nastane pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone v Spojených štátoch.

Od 7. októbra 2023 republikánsky roh a pravý protestantský roh šelmy zo zeme uskutočňujú svoje záverečné prechody do rohu, ktorý pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone hovorí buď ako

drak, alebo ako Baránok. Dva prejavy vnútorných a vonkajších protivníkov vo veľkom spore, ktorý sa odohráva počas záverečných udalostí dejín zeme, sa oba nachádzajú v dejinách predstavených vo verši štyridsať v jedenástej kapitole Daniela. Dva konečné vývoje oboch rohov sa uskutočňujú počas trúbenia siedmej trúby. Siedma trúba je tretia z troch trúb beda.

Tri beda predstavujú trojaké uplatnenie proroctva a tým poskytujú silné svedectvo o medzníku 7. októbra 2023. V prvom aj v druhom beda sa vojna islamu viedla proti vojskám Ríma, ktorým sú v posledných dňoch Spojené štáty, ako o tom svedčí porazenie Sovietskeho zväzu, ku ktorému došlo prostredníctvom tajného spojenectva medzi antikristom (pápežom Jánom Pavlom II.) a falošným prorokom (Ronaldom Reaganom) v roku 1989.

V prvom beda, ako je predstavené v deviatej kapitole Zjavenia, sa nachádza časové proroctvo piatich mesiacov, čo je stopäťdesiat rokov. V druhom beda sa nachádza časové proroctvo tristo deväťdesiatich jedného rokov a pätnástich dní. Obe časové proroctvá predstavujú vojnu proti Rímu, ktorú islam viedol počas dvoch dejinných období predstavujúcich prvé a druhé beda. Tieto dve proroctvá mali dva odlišné výsledky tejto vojny. Počas prvých stopäťdesiatich rokov mal islam Rím „sužovať“ a v proroctve tristo deväťdesiatich jedného rokov a pätnástich dní mal islam Rím „zabiť“. Tieto dve proroctvá boli navzájom priamo prepojené. Koniec stopäťdesiatich rokov, počas ktorých mal islam sužovať Rím, označoval začiatok tristo deväťdesiatich jedného rokov a pätnástich dní, počas ktorých mal islam zabiť Rím. Prvé a druhé beda sú oddelené ukončením stopäťdesiatich rokov a začiatkom tristo deväťdesiatich jedného rokov a pätnástich dní.

Spojené štáty prestávajú byť šiestym kráľovstvom biblického proroctva pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, a práve vtedy sú prorocky „zabité“. Hodinou „veľkého zemetrasenia“ v jedenástej kapitole knihy Zjavenie je čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon, a keď táto hodina príde, prichádza aj siedma islamská trúba. Prichádza, aby označila koniec, čiže smrť šiesteho kráľovstva, ktorým je vojsko Ríma v posledných dňoch. Tejto smrti predchádzalo sto päťdesiat rokov, počas ktorých islam sužoval vojská Ríma. Podľa mainstreamových médií, ktoré sa pokúšajú zľahčovať činnosť radikálneho islamu v modernom svete, od 7. októbra 2023 do napísania tohto článku 12. februára 2024 islam uskutočnil sto šesťdesiatpäť útokov na americké záujmy po celom svete.

Stopäťdesiat rokov, počas ktorých islam ubližoval vojskám Ríma, čo v prvom a druhom beda vedie k zabitiu vojsk Ríma, sa opakuje v dejinách tretieho beda, lebo tak funguje trojnásobné uplatnenie proroctva. Zaznenie siedmej trúby, ktorým je spečatenie sto štyridsaťštyri tisíc, pri ktorom dochádza k spojeniu božstva s ľudstvom, znázornenému spojením dvoch palíc, má tri medzníky. Prvým je duchovná nádherná krajina a posledným je duchovná nádherná krajina. Prostredným medzníkom je doslovná nádherná krajina.

V roku 2023 druhé zaznenie výstražnej poľnice tretieho beda označilo vystupňovanie islamského vedenia vojny, keď vstúpilo do obdobia, v ktorom malo „ubližovať“ šelme zeme. V tom istom roku dvaja svedkovia republikánskeho rohu a pravého protestantského rohu opäť ožili a začali svoje vzájomné premeny do svojich konečných symbolických rohov. Pri republikánskom rohu to bolo spojenie všetkých odpadlických protestantských mocností so všetkými odpadlickými

republikánskymi mocnosťami, aby vytvorili jeden roh, ktorým je obraz šelmy. Pri pravom protestantskom rohu to bolo spojenie Božstva s ľudskosťou, keď roh prechádzal charakterom z laodicejského do filadelfského, aby odrážal opak obrazu šelmy. Rok 2023 nastal dvadsaťdva rokov po roku 2001, a tak predstavuje symbolické spojenie Božstva zjednoteného s ľudskosťou.

Všetky tieto dejiny sa odohrávajú vo verši štyridsať jedenástej kapitoly Daniela, čo je verš, ktorý bol odpečatený a v roku 1989 priniesol rozmnoženie poznania, a to je znázornené riekou Hidekel. V prorockých dejinách tohto verša sa uskutočňuje aj záverečné dielo vo Svätyni svätých, ktoré je svetlom odpečateným v roku 1798, a to je znázornené riekou Ulai. Začiatok štyridsiateho verša označuje čas konca v roku 1798 a záver tohto verša označuje čas konca v roku 1989, a obe rieky sa spájajú v dejinách štyridsiateho verša, tak ako sa Tigris a Eufrat (Ulai a Hidekel) spájajú tesne predtým, ako dosiahnu Perzský záliv.

V tejto štúdií budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

Duch Pána Hospodina je nado mnou, lebo Hospodin ma pomazal zvestovať dobrú zvesť tichým; poslal ma obviazať skrúsených srdcom, vyhlásiť zajatým slobodu a vážnom otvorenie žalára; vyhlásiť rok Hospodinovej priazne a deň pomsty nášho Boha; potešiť všetkých, ktorí smútia; ustanoviť smútiacim na Sione, dať im ozdobu namiesto popola, olej radosti namiesto smútku, rúcho chvály namiesto ducha malomyselnosti; aby ich nazývali stromami spravodlivosti, výsadbou Hospodinovou, aby bol oslávený.

A vystavajú odveké rumoviská, pozdvihnú niekdajšie spustošenia a opravia spustošené mestá, spustošenia mnohých pokolení. A cudzinci budú stáť a pásť vaše stáda, a synovia cudziny budú vašimi oráčmi a vašimi vinohradníkmi. Vy však budete nazvaní Kňazmi Hospodinovými; ľudia vás budú volať Služobníkmi nášho Boha. Bohatstvo pohanov budete požívať a ich slávou sa budete honosiť. Namiesto svojej hanby budete mať dvojnásobok, a namiesto potupy sa budú radovať zo svojho podielu; preto vo svojej krajine obsadia dvojnásobný diel; večná radosť bude im.

Lebo ja, Hospodin, milujem súd, nenávidím lúpež pre spaľovanú obeť; a povediem ich dielo v pravde a uzavriem s nimi večnú zmluvu. A ich semeno bude známe medzi pohanmi a ich potomstvo medzi národmi; všetci, ktorí ich uvidia, ich uznajú, že sú semenom, ktoré Hospodin požehnal. Veľmi sa budem radovať v Hospodinovi, moja duša bude jasat' v mojom Bohu; lebo ma odel rúchom spásy, prikryl ma plášťom spravodlivosti, ako keď sa ženích ozdobuje ozdobami a nevesta sa krášli svojimi skvostmi. Lebo ako zem vydáva svoj pupeň a ako záhrada dáva vziť tomu, čo je v nej zasiate, tak Pán Hospodin spôsobí, aby vyrástla spravodlivosť a chvála pred všetkými národmi. Izaiáš 61:1–11.